

Nagyapám És Felesége Az Ikrekkel

Ő az apai nagyapám, V. Ignác és édesapám nevelőanyja, Éva az ikrekkel, édesapám idősebb hűgának a lányaival, Györgyivel és Zsuzsival. A harmadik gyerek nem tudom, ki lehet. Talán ott készült a kép, ahol laktak, de az is lehet, hogy Pécsváradon, ahol az ikrek születtek -- ezt nem tudom. Édesapám édesapja jó testes, látni rajta. Jó kedélyű falusi bácsi volt.

Sajnos nem sokat érintkeztünk velük. Jöttek ezek a háborús évek is, szóval nem lehetett olyan szabadon utazni. Nem úgy volt, hogy beült az ember az autóba, aztán ment, nem is tudom, azt hiszem, busszal lehetett odamenni.

Az ikrekkel, S. Györgyivel és S. Zsuzsival mi nagyon jóban voltunk. A szüleik, édesapám idősebbik húga, Ilonka és S. György nálunk ismerkedtek össze, a Citrom utcában. Gyuri pék volt, a Rákóczi úton dolgozott. Később Pécsváradra költöztek, és ott már önálló pékségük volt. Ilonka néni még mindig él. Itt lakik, Pécsen. Nem volt deportálva, mert keresztény volt a férje.

Még arra emlékszem, hogy ott voltunk az egyik ikerlány, Zsuzsi esküvőjén, Pécsváradon, de az már háború után volt. A nagyobbik fiam már hét éves volt akkor. Nagy falusi esküvő volt, százharminc személyes. Azt tudom, hogy rengeteg sütemény volt, pék volt a menyasszony édesapja, és ők sütötték. Különböző kalácsok voltak ott fölszeletelve, rengeteg volt: mazsolás meg kakaós... szóval borzasztóan sok. Volt egy külön szoba, ahol a polcokon volt a torta, abból se tudtunk enni, mert olyan sok volt. Éjfélre meg friss rétest sütöttek a pékségben, és melegen szolgálták fel. Rengeteg étel volt, győzték elcsomagolni, ami maradt, mert örület, mi volt. Arra emlékszem, hogy egyedüli rokon lényegében én voltam, mert más nem élt, és emlékszem, mikor mindenkinek bemutatott: rokonom, rokonom, rokonom, de az a sok, az mind a vőlegénynek a rokona volt, úgyhogy a lányos családból én voltam a zászló, a rokon. Ennyi, ami megmaradt bennem.

Zsuzsi azóta már meghalt, de a testvére, Györgyi még él.